

Nss uznal stížnost důvodnou.

Podle ustanovení odst. 1 č. 2 § 191 a) zák. čl. XIX:1907 ve znění §§ 40—41 min. nař. č. 4790/1917 dopouští se přestupku tohoto ustanovení také ten zaměstnavatel, který protiprávně bez omluvitelné příčiny nezaplatí úrazových příspěvků podle splatnosti. Podle ustanovení odst. 5 cit. § trestní stíhání promlčí se během jednoho roku. Z toho se podává, že k podstatě shora uvedeného přestupku se vyhledává, aby úrazové příspěvky byly splatné a aby povinnost zaplatiti tyto příspěvky trvala.

Přestupek, o nějž tu jde, záleží tedy ve své podstatě v opomenutí a náleží proto ke kategorii deliktů trvacích, to jest takových, při nichž skutková podstata delikt tvořící jest po dobu jeho trvání stále dána, čili kde stav, jenž takovým deliktem byl způsoben, obsahuje v sobě stále se opakující a obnovující podstatné znaky deliktu samého. Tomu jest tak při nezaplacení úrazových příspěvků dle shora uvedeného ustanovení, od okamžiku, kdy staly se splatnými, nepřetržitě dotud, dokud nezákonný stav nesplnění platební povinnosti trvá. Lze proto při přestupku, o nějž jde, pokládati trestní činnost za ukončenou teprve oním dnem, kdy úrazové příspěvky byly zaplacený, nebo kdy platební povinnost jinakým způsobem zanikla a teprve tímto dnem počíná běžeti promlčecí lhůta.

Je tedy základní právní názor žal. úřadu, na němž jest založeno nař. rozhodnutí, mylný; poněvadž na tomto právním názoru je založena i další argumentace odůvodnění nař. rozhodnutí, bylo toto rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss v celém rozsahu, aniž bylo třeba zabývat se další otázkou stížností relevovanou, zda žal. úřad posuzoval splatnost úrazových příspěvků podle správné normy či nikoli.

Č. 10.400.

Živnostenské právo: K výkladu § 17 odst. 1 cís. nař. č. 278/1916 ř. z. o dani ze zapalovadel.

(Nález ze dne 7. března 1933 č. 2036.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. A 7466/28.

V ě c: Firma Josef Ř. a syn v P. (adv. Dr. Jan Hochmann z Prahy) proti ministerstvu obchodu (vrch. min. kom. Dr. Jar. Piskáček) o zjištění přiměřenosti zásobení tuzemské potřeby zápalek tuzemskou výrobou.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Nálesem Boh. A 7466/1928 bylo zrušeno rozhodnutí min. obch. ze 17. února 1927, kterýmž byla stěžující si firmě odeprána koncese pro výrobu zápalek. V tomto nálezu projevil nss právní názor, že tuzemská potřeba zápalek jest ve smyslu § 17 odst. 1 cís. nař. z 29. srpna 1916 č. 278 ř. z. tuzemskou výrobou přiměřeně zásobena tehdy, vyhovuje-li zásobování všem potřebám konsumu, tedy nejen kvantitativně, nýbrž i kvalitativně a co do ceny. Po vydání tohoto nál. vyžádalo si min. obch. vyjádření min. fin. o tom, je-li tuzemská potřeba zápalek tuzemskou výrobou jak postránci kvantitativně, tak i jakosti a ceny přiměřeně.

řeně zásobena. Výnosem z 19. dubna 1929 sdělilo min. obch. v dohodě s min. fin. st-lce, jaké stanovisko k této otázce zaujímá a poskytlo jí příležitost, aby podala své vyjádření.

Nař. rozhodnutím vyslovilo pak min. obch. v dohodě s min. fin. na základě ustanovení § 17 odst. 1 cit. cí. nař., že tuzemská spotřeba zápalek jest tuzemskou výrobou jak po stránce kvantity, tak i po stránce kvality a ceny přiměřeně zásobena.

Na toto rozhodnutí podána je stížnost, o níž nss uvážil toto:

Předmětem sporu je výrok žal. úřadu, jímž tento k žádosti stěžující si firmy podle § 17 odst. 1 cit. nař. z 29. srpna 1916 č. 278 ř. z. v dohodě s min. fin. zjistil, že tuzemská potřeba zápalek je domácím průmyslem zápalkovým přiměřeně zásobena. Vytýčiv v úvodě nař. rozhodnutí ve shodě s právním názorem, jež nss projevil v nāl. Boh. A 7466/28, že tuzemská potřeba je přiměřeně zásobena jen tehdy, když zásobování toto je v úměrném poměru ke všem potřebám konsumu, tedy když jim vyhovuje po stránce kvantity, kvality a ceny, vyřkl žal. úřad, že tuzemská potřeba zápalek ve všech těchto relacích je zásobena. Po stránce kvantity založil svůj výrok na ciferním zjištění, kolik bylo v letech 1926—1928 vyrobeno pro tuzemskou spotřebu a kolik pro export, na druhé straně kolik z toho bylo jednak tuzemskými spotřebiteli odebráno a kolik vyvezeno. Ze srovnání těchto dat dospěl pak k závěru, že tuzemská potřeba je tuzemskou výrobou nejen dostatečně kryta, nýbrž že ani nestačí kvantum pro ni vyráběné sama zkonsumovati.

Proti tomuto zjištění namítá předem stížnost, že je ilusorní, protože poměr mezi vývozem a tuzemskou spotřebou je pro posouzení otázky zásobenosti úplně bezvýznamný. Námitkou touto nepostihuje však stížnost obsahu nař. rozhodnutí; jak rozhodnutí toto bylo shora reprodukováno, nezaložil žal. úřad své zjištění na srovnání tuzemské spotřeby s vývozem, nýbrž na srovnání celkové výroby pro tuzemskou potřebu s množstvím odebraným z této výroby tuzemskými spotřebiteli, k čemuž pak k vůli objasnění celkové výroby (arg. »kromě toho«) uvedl ještě, kolik bylo nadto v letech 1926/1928 vyrobeno pro export, aniž z toho vyvodil nějaké konsekvence, když z uvedených čísel vyvodil jediné závěr, že z toho je tedy patrné, že tuzemská potřeba je tuzemskou výrobou nejen dostatečně kryta, nýbrž že ani nestačí kvantum jí vyráběné sama zkonsumovati.

Neprávem vytýká též stížnost, že žal. úřad, posuzuje přiměřené zásobení domácí potřeby, odepřel vzítí zřetel k event. možnosti vzestupu spotřeby zápalek v budoucnosti, máje za to, že může vycházeti pouze z daných poměrů nynějších a přihlížeti pouze k dnešní spotřebě.

Zakazuje-li cit. cí. nař. v § 17 odst. 1 zřizovati a uváděti v provoz nové závody k výrobě zápalek, dokud tuzemská potřeba zápalek je tuzemským průmyslem přiměřeně zásobena jeho vlastními výrobky, pak je z toho zřejmo, že lze tu v úvahu bráti tuzemskou potřebu, jak se projevuje z konkrétních okolností zjištěných v době rozhodování (§ 17 odst. 2). K potřebě budoucí snad bylo by lze za okolností vzítí zřetel, kdyby tu byly skutečnosti, z nichž by se dalo bezpečně a nikoliv pouze nedoloženým dohadem souditi, že tuzemská potřeba zápalek v nejbližší

době stoupne. Že by však tento předpoklad byl v konkrétním případě splněn, st-lka ani v řízení správním netvrdila ani netvrdí v písemné stížnosti.

Se zřetelem k tomu nelze shledati podstatnou vadu řízení v tom, že žal. úřad — jak namítá stížnost — odmítnul svolati anketu, jež by měla za účel zjistiti přirozený vzrůst konsumu a možnosti zvýšení jeho, poněvadž okolnosti tyto jsou podle toho, co bylo výše řečeno, pro zjištění přiměřeného zásobení tuzemské potřeby zápalek po rozumu § 17 cit. cís. nař. bez právního významu. Správně též žal. úřad poznamenal, že by průkazní prostředek ten nemohl nic změnit na úředně známých podkladech rozhodování a neměl na posouzení věci vlivu. — — —

Pokud jde o zjištěnou kvalitní přiměřenost zásobení tuzemské potřeby zápalek, tvrdí stížnost, že je nesprávné, konstatuje-li nař. rozhodnutí, že st-lka sama netvrdí, že dosavadní kvalita tuzemské potřeby nevyhovuje, když st-lka tvrdila možnost podstatného zlepšení. Stížnost popírá správnost výroku nař. rozhodnutí, že přiměřené zásobování po stránce kvality neznamená, že by konsumu musily býti dodávány zápalky podle dnešního stavu výroby myslitelně nejdokonalejší, a tvrdí, že zásobování není přiměřené, jakmile se objevuje opodstatněná možnost obsluhy tuzemského konsumu výrobkem lepším, zejména, že je zapotřebí konsumu i jiné druhy a jakosti předložit, nežli jsou dosud pro tuzemský konsum vyráběny, aby pak byly žádány.

Stanovisku, jež stížnost takto zaujímá vůči nař. rozhodnutí, nelze přisvědčiti. Požadavku § 17 odst. 1 cís. nař. č. 278/1916 ř. z., aby tuzemská potřeba zápalek byla tuzemskou výrobou po stránce kvality přiměřeně zásobena, je se zřetelem ke znění a obsahu tohoto předpisu vyhověno již tím, že druhy zápalek uváděné do domácího prodeje vyhovují potřebě konsumentů, jak se tato objevuje v domácí poptávce, neboť poptávka je měřítkem potřeby. To je možno i tehdy, když zápalky nejsou jakosti myslitelně nejlepší. Že pak poptávka po lepší kvalitě zápalek nebyla, to konstatoval žal. úřad, vyřknuv, že existující výrobky nezavdávají po stránce kvality příčiny ke stížnostem. St-lka to též připouští, namítá však, že tuzemské kruhy konsumentů nebyly úřední formou v tomto směru vůbec dotazovány, že však jsou všeobecně stížnosti na to, že zápalky nechytají, vlhnou a rychle zhasínají. Výtku tato není podstatná, neboť skutečnost, zdali si konsumenti na nedostatečnou jakost zápalek, dávaných do tuzemského prodeje, stěžují čili nic, náleží do okruhu úředních znalostí úřadů, jimž je svěřeno rozhodování o této otázce. Nedošly-li však rozhodujícím úřadům vůbec vážné a opodstatněné stížnosti, pak neměl žalovaný úřad příčiny, aby po této stránce konal zvláštní šetření. Správnost úředního zjištění, obsaženého v nař. rozhodnutí, stížnost, omezujíc se na pouhé opačné tvrzení, nevyvrátila.

Záleží-li pak posouzení přiměřenosti zásobování domácí potřeby zápalkami na potřebě domácích konsumentů, jak se objevuje v jejich poptávce, pak je bez právního významu okolnost sama o sobě, zdali je exportní zboží, jež se na trh v tuzemsku nedává, kvalitně lepší nežli zápalky, určené pro spotřebu tuzemskou. Námitka stížnosti, jež po této stránce vytýká nař. rozhodnutí nelogičnost, není důvodná.

Nař. rozhodnutí vyřklo na konec, že tuzemská potřeba zápalek je též po stránce ceny přiměřeně zásobena. K odůvodnění tohoto úsudku uvádí nař. rozhodnutí, že pro prodej ve velkém a na drobno jsou stanoveny maximální ceny, jejichž přiměřenost min. fin. v dohodě s min. obch. čas od času zjišťuje, a že nynější cena zápalek je se zřetelem k výši výrobních nákladů za daných poměrů hospodářských přiměřená a odpovídá též jejich ceně předválečné a je přiměřena i dnešní kupní schopnosti tuzemského konsumu. K prohlášení st-lky, že může vyráběti zápalky levnější nežli je dnešní jejich cena, tak že by se cena jednotlivé krabičky snížila o 5 h, a že je ochotna k zajištění tohoto závazku poskytnouti záruku, vyslovilo nař. rozhodnutí, že toto prohlášení je s hlediska § 17 cit. cís. nař. pro posouzení věci bezvýznamné, ježto úřad musí při svém rozhodování omeziti se na úvahu, zda tuzemská potřeba jest též po stránce ceny dnes již existujícími podniky přiměřeně zásobena. Otázka tato je prý pak předcházejícími vývody již zodpověděna a není věci úřadu, aby se zabýval ještě dalšími úvahami, které pro řešení sporného předmětu jsou s hlediska platných předpisů nerozhodné.

Podle toho zastává žal. úřad v nař. rozhodnutí právní názor, že posuzuje otázku přiměřenosti ceny tuzemských zápalek, smí podle cit. normy přihlížeti toliko k tomu, zdali cena zápalek vyrobených pro domácí konsum již existujícími podniky domácími je se zřetelem k výrobním jejich nákladům přiměřena, a že tudíž nabídka st-lkou učiněná je pro řešení sporné otázky bez významu a nelze k ní přihlížeti.

Brojíc proti této části nař. rozhodnutí, omezuje se stížnost na konstatování, že prohlásila závazek ke snížení ceny krabičky zápalek o 5 h a nabídla v tomto směru záruky. Tím prý padá úvaha žal. úřadu ohledně maximálních cen, jež určují hořejší hranici ceny, nejsou však překážkou, aby zboží prodáváno bylo za nižší cenu. Ani zákon o soustavě drobných mincí není prý překážkou nižší ceny a odporují skutečnosti úřadem zmiňované i st-lkou tvrzené, dále okolnosti notoricky známé závěru ministerstva.

Těmito námitkami nepostihuje však stížnost toho, co v nař. rozhodnutí bylo vysloveno, neboť ani jednou z nich nedotýká se výše formulovaného právního obsahu § 17 odst. 1 cit. cís. nař., jenž podle názoru žal. úřadu brání jemu v rozhodnutí o přiměřeném zásobování tuzemské potřeby zápalkami co do ceny bráti zřetel k něčemu jinému nežli k výrobním nákladům již existujících podniků výrobních, zejména tedy ke zmíněnému prohlášení st-lčinu. Zůstává-li však tento právní názor, vyjádřený v nař. rozhodnutí, stížností nepopřen, pak odpadá vůbec potřeba zabývat se vývody stížnosti, jimiž tato dokazuje, že nabídkou výroby o 5 h lacinějších zápalek padá úvaha žal. úřadu ohledně maximálních cen a že ani zákon o soustavě drobných mincí není překážkou nižší ceny.

V důsledku toho nelze pak ani podstatnou vadu řízení, již stížnost úvodem vytýká, shledati v tom, že žal. úřad zamítl nabízené předložení rozpočtů, kalkulací, bližších plánů a složení kauce k dodržení přípovědí, jež st-lka činila, zejména že budou ceny jednotlivých krabiček v drobném prodeji o 5 h nižší nežli jsou dnes. — — —